

Η ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΛΙΜΝΗ

—Ο—

Ἀπόμεινεν ἡ Χρύσω ἡ κρουσταλλόκορφη
 Μὲ τὸν παπποῦ τὸν ἀσπρομάλλη.
 Μέρα καὶ νύχτα μιὰ γιορτὴ ὄνειρεύεται :
 Πότε ἀπὸ τὸ κῦμα ἓνα καρὰβι θὰ προβάλη....
 Πότε θὲ νᾶρθη γυριστὴς, ταξιδευτὴς ;
 Μαύρη διαβαίνει κάθε αὐγούλα.
 Σέρνει τὸ βῆμα πρὸς τὴν Μάγισσα :
 « Μαυρομάτα, γιὰ πές μου, Γυφτοπούλα,
 Πότε θὲ νᾶρθη, πότε ὁ πολυγαμπῆτος
 Ὁ ξανθομάλλης τῆς καρδιάς μου κύρης ; »
 Ἐ' ἡ μαυρομάτα ἀντιμιλᾷ ἡ Τσιγγάνισσα.
 « Στὸν ὕπνο τὴ νυχτιὰ μὴ γείρης,
 Μόν' πάρε τὸ στρατὶ τῆς ἐρημιᾶς,
 Ὡς ποῦ ἡ θολὴ ματιά σου ν' ἀντικρύσῃ
 Τὴ μαγεμένη λίμνη ὁλόστροωτη.
 Κ' αὐτὴ γιὰ τὸν καλὸ θὰ σοῦ ἱστορήσῃ ».
 Σὰν ἄστρο ποῦ ὁλομόναχο δακρῦζοντας
 Πλανιέται στοῦρανοῦ τὰ ἔρημα πλάτη,
 Ἔτσι κ' ἡ Χρύσω ἡ κρουσταλλόκορφη
 Στὴν ἐρημίᾳ παντέρημη ἐπερπάτει.

(Ἀπὸ τὴν « Ἠρσώ »)

Οἱ νυχτερίδες μὲ τὰ σκότη ἐχόρευαν
 Κ' ἀλαφιασμένες ἐπετοῦσαν,
 Σὰν ξανοίγαν τῆς κόρης τὰ χρυσομάλλα
 Ποῦ μὲς στὸ βράδυ ἀχνὰ φεγγαβολοῦσαν.
 Μπροστά τῆς ξάφρον ἡ λίμνη ἀπλώνεται...
 Μὲς στὸν ἀσάλευτο θωρεῖ καθρέφτη
 Καὶ πρωτοβλέπει στὰ νερὰ τὰ κύμαντα
 Τοῦ φεγγαριοῦ τὰ χνόγελο νὰ πέφτῃ....
 Καὶ μὲ καῦμὸ καὶ μὲ λαχτάρα σκύβοντας
 Ξανοίγει μὲς στὰ βάθη, πέρα,
 Κάποια νανάγια ποῦ ἀναδεύουνε....
 Συντρίμματα ἡ λευκὴ γαλέρα !
 Γιὰ τὴν ἀγκάλῃ τοῦ καλοῦ, τὰ κροῖλιμνο
 Ἡ συφορὰ στὰ μάτια φέρνει
 Θωρεῖ τοῦ φεγγαριοῦ τὰ χνόγελο,
 Καὶ σὰν κύκνος στὴ λίμνη ἀπαλογέρνει
 Μάταια τὴ Χρύσω πρόσμενε ὁ παπποῦς
 Μὲς στὰ βραχνὰ τῆς νύχτας βύθη·
 Ἐσβυσεν ἡ φωτιά... Καὶ περιμένοντας
 Ἀγάλη - ἀγάλη ὁ γέρος ἐκοιμήθη....

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

MARCEL PRÉVOST

ΜΙΑ ΕΠΙΤΑΓΗ

Τέσσαρες τακτικοὶ θαμῶνες τῆς αἰθούσης τοῦ παιγνιδίου συνδιελέγοντο, στηρίζοντες τοὺς πόδας ἐπάνω εἰς τοὺς πυροστάτας, ἐνῶ μέσα εἰς τὴν ἐστίαν ἐτρεμόσβυνε φθινοπωρινὴ φωτιά. Ἐπερίμεναν τὸν θεράποντα, ὁ ὁποῖος ἐντὸς ὀλίγου θὰ περιέφερε μέσα εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας, ἐπάνω εἰς τὴν παχείαν λευκὴν κοιλίαν του, τὴν ἀγγελίαν ὅτι « θὰ σερβιρῶσθον οἱ κύριοι ». Ἐν τῷ μεταξύ ἔκαμναν, σιγαλὰ, μίαν ἀπὸ τὰς ἡσυχούς καὶ οὐδετέρας αὐτὰς συνδιαλέξεις τῆς λέσχης, τῶν ὁποίων αἱ ἀνταπαντήσεις ἐκστομίζονται μεθ' ὅσης εὐκολίας καὶ ἐννοοῦνται, χωρὶς νὰ χάνουν βέβαια τὸν τόνον τῆς κοσμικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸν ὁποῖον ἀρέσκειται ἡ φιλαντία τῶν ὁμιλητῶν. Συνεζήτουν περὶ τῶν νεωτέρων σγῆσεων τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ χρήματος. Καὶ αἱ ὁρχαὶ τὰς ὁποίας τὸ θέατρον καὶ τὸ μυθιστόρημα ἔχουν διαδώσῃ ἐτέθησαν μετὰ τὴν σειρὰν ἐπὶ τάπητος, τόσον μεθοδικὰ ὅσον καὶ τὰ χαρτιά τοῦ whist,

ὁπότε ὁ τζέντλεμαν μὲ τὸ χρώμα τοῦ μισοφορμασμένου λεμονιοῦ, πολὺ καλὰ ἐνδεδυμένος, ποῦ ἐπρόφερε τὰ j καὶ τὰ u μ' ἓνα τρόπον ἐξόχως γλυκύν, ἔλαβε τὸν λόγον :

— Συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην τοῦ Κυρίου. Τὸ χοῦμα διαφθείρει τὸν ἔρωτα. Ἐξαχρειώνει τὰς γυναῖκας, ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυσικῶν αἰσθημάτων. Ἐπρεπε νὰ σχηματισθῇ, μετὰ τὴν ἐντίμων ἀνδρῶν, σύνδεσμος κατὰ τῆς ἐπαισχύντου σινηθείας ἡ ὁποία μετατρέπει τὸν ἔρωτα εἰς ἐπιχειρήσιν. Κάθε μέλος, θὰ ὑπερθεῖτο νὰ μὴ προσβάλλῃ ποτὲ γυναῖκα τοῦ κύκλου του διὰ τοῦ χρήματος καὶ νὰ ἀποκλείῃ ἀποφασιστικὰ ὅσας θὰ εἶχαν τὴν τόλμην νὰ τὸ ζήτοῦν.

— Ἐν τούτοις, ἀντεῖπεν ὁ χονδρὸς μεσίτης, ὑπάρχουν περιστάσεις....

— Ἐνας τίμιος ἄνθρωπος ἡμπορεῖ νὰ τὰς διακρίνῃ, διέκοψεν ὁ ξένος. Ἀλλὰ ὀφείλει συγχρό-